

No hi ha res millor

Indicàvem ahir que si en una proposició el pronom *res* és seguit d'un adjectiu que no és cap complement d'aquest pronom sinó que n'és el terme predicatiu, no s'han d'enllaçar els dos mots per mitjà de la preposició *de*, tal com cal fer quan l'adjectiu és el complement del pronom. I és normalment en l'expressió de judicis, sovint de caràcter moral, en què té lloc l'ús d'aquests conjunts formats pel pronom *res* i un adjectiu que en constitueix el terme no en va anomenat predicatiu. I és, per tant, en un llibre de sentències morals que hem anat a cercar exemples d'aquest ús, concretament al recull de la Fundació Bernat Metge titulat *Aurea Dicta, Paraules de l'antiga saviesa*, signat amb el pseudònim Jordi Lombard i que aplega més de dos milers i mig de màximes, dites i frases cèlebres llatines, en versió original i traducció al català. Vet aquí, doncs, algunes de les que exemplifiquen el nostre cas: «*No hi ha res millor que sofrir el que no pots esmenar, No hi ha res pitjor que aquells que, sense haver passat gaire de les primeres lletres, es revesteixen d'una falsa presumpció de ciència, No hi ha res tan neci com un riure neci, No es pot dir res tan absurd, que no ho hagi dit algun filòsof, No hi ha res tan dolent, que no tingui algun profit, ...*

*no hi ha res més segur que la rapidesa. Vet aquí, també, alguns exemples del mateix recull en què el pronom *res* figura col·locat abans del verb, és a dir, separat del terme predicatiu, cosa que mostra clarament que no es tracta d'un sol terme sinó de dos termes diferents: *Res no hi ha perfecte en totes les seves parts, Res no hi ha tan llastimós com el feliç que esdevé malaurat, Res no hi ha més ràpid que la calúnnia, Res no hi ha tan contrari al consentiment com la violència i la por, Res no hi ha més veloç que els anys. Hi podem afegir, encara, l'exemple següent, en què amb el mateix valor que *res* s'usa el substantiu cosa: *No hi ha cosa més intractable que una persona de baixa condició, quan s'encimbella.***

Pot resultar útil, finalment, de comparar els exemples indicats amb els següents, extrets també del mateix recull, en què l'adjectiu complement de *res* hi figura enllaçat per mitjà de la preposició *de*: *La natura mateixa no ha volgut que res de gran s'afaiçonés, En llatí, de la guerra se'n diu «bellum», perquè no té res de bell, El que la guerra té de més injust, és que tothom s'atribueix els èxits i, els fracassos, els imputen a un de sol.*

Albert Jané